

jeg skal; dog til hvad der blev udtalt i dette Dieblis tillade mig at knytte en kort Bemærkning. Det er ganske rigtigt, at der dengang blev stillet en Interpellation af den daværende Rigsdagsmand for Præstø Amts Abo Valgfreds (Grundtvig), og da jeg netop har Tiden liggende for mig, skal jeg tillade mig at oplæse et ganske lille Stykke af det Svar, som den daværende Kultusminister gav; fordi det ogsaa er min Overbeviisning, at det er paa den høie Tid, at den danske Rigsdag seer at drage Underviisningsplanen ind under sin lovgivende Virksomhed, saaledes som Tilfældet er i næsten alle andre Lande. Den daværende Minister ytrede nemlig iblandt Andet Følgende: „Men Sagen stiller sig nu og har stillet sig for mig saaledes, at hvad den lovgivende Magt væsentlig vil have sig forbeholdt og maa have sig forbeholdt ved Ordningen af Underviisningen; det er Principspørgsmaalene og de Bestemmelser for Udførelsen; som væsentlig betinge Principernes Gjennemførelse.“ At gaae ind i Enkelthederne maa være Administrationen forbeholdt, men Hovedgrundsatningerne og de væsentligste Bestemmelser for disses Gjennemførelse, mener jeg, at den lovgivende Forsamling maa se at drage ind under sit Durraade, og det med fuldkommen Berettigelse.

Minck: Da min Virksomhed dreier sig om Underviisningen ved en af de lærde Skoler, som den ærede Forespørger har sigtet til, saa kan jeg ikke undlade at udtale min Mening om den Sag, han har bragt paa Bane; men jeg skal see at gjøre det ganske kort, idet jeg saavidt muligt skal holde mig til den foreliggende Sag. Hvad for det Første Veiledningen i Skolerne til Kjendskab i Svensk angaaer, saa troer jeg ikke, at det vil have nogen Vanskelighed; der behøves ikke megen Tid dertil, og jeg mener paa den anden Side, at det er saa vanskeligt, at Kjendskabet til dette Sprog bliver

almindeligt, at det ikke kan være Andet end hensigtsmæssigt, at der gives Enhver i de høiere Skoler Leilighed dertil. Jeg troer ogsaa, at dette allerede finder Sted i flere af de lærde Skoler, saaledes at man der ligefrem betragter det svenske Sprog som en Bestanddeel af dansk Underviisning, idet Læreren i Dansk giver i den øverste Klasse en kort Veiledning i det svenske Sprog. Hvad derimod det islandske Sprog angaaer, saa er det vel min Mening, at Kjendskabet til det vilde være meget gavnlige og vilde kunne virke meget dannende, idet man derved vilde komme til at see, hvorledes vort Sprog har udviklet sig af det gamle Sprog; men jeg vil dog ikke lægge saamegen Vægt herpaa, og jeg troer endogsaa, at den ærede Forespørger altså meget har fremhævet, at Underviisningen i ethvert Fag bør gives med den størst mulige Grundighed og Videnskabelighed. Naar man vilde anvende dette paa Sprogunderviisningen, hvor var saa Grænsen? Skulde ethvert Sprog, der læres i Skolerne, læres historisk? Skulde man f. Ex. lære Latin historisk og de andre levende Sprog historisk, for at det skulde kunne kaldes en grundig og videnskabelig Underviisning, saa vilde det see galt ud. Hvad jeg derimod anseer for vigtigt med Hensyn til Kjendskab til Islandsk, det er, at vi derved ligesom lære os selv at kjende, idet vi paa en Maade see os selv i Barndomsalderen. Jeg anseer altsaa Kjendskab til Islandsk for at være gavnlige, men det er et vanskeligt Sprog, som det ikke vil være let at meddele paa en saadan grundig og videnskabelig Maade, som den ærede Forespørger har tænkt sig. Den ærede Forespørger har foreslaaet, at Tiden dertil skulde indvindes ved at affnappe Tiden til andre Fag, navnlig Tydsk; jeg troer ogsaa, at det kunde være muligt at tage nogen Tid bort fra Underviisningen i Tydsk, derved at man ikke fordrede tydsk Stil ved Afgangsexamen.